

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Jana Passera a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce D. Ž., zastoupeného JUDr. Soňou Pechovou, advokátkou v Trutnově, Horská 97, proti žalovanému Celnímu ředitelství Hradec Králové, Hradec Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2006, čj. 12930-03/06-0601-21, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 12. 2006, čj. 30 Ca 89/2006-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Celní úřad rozhodnutím ze dne 22. 6. 2006, čj. 1797-05/06-1261-021/TR06029, rozhodl o odpovědnosti žalobce za přestupek a podle § 22 písm. b) zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu a o změně zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, uložil pokutu ve výši 7000 Kč. Současně uložil propadnutí zajištěného lihu a žalobci předsal náhradu nákladů řízení paušální částkou 1000 Kč. Žalobce napadl rozhodnutí celního úřadu odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 8. 2006, čj. 12930-03/06-0601-21, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové. Krajský soud usnesením ze dne 29. 12. 2006, čj. 30 Ca 89/2006-22, řízení zastavil a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Usnesení odůvodnil nesplněním poplatkové povinnosti ze strany žalobce. Soudní poplatek za řízení nebyl zaplacen při podání žaloby; krajský soud

proto vyzval žalobce k jeho uhrazení ve lhůtě dvou týdnů (usnesení ze dne 27. 11. 2006, čj. 30 Ca 89/2006-17). Usnesení bylo dle údajů na doručence doručeno zástupci žalobce dne 8. 12. 2006. Žalobce přesto poplatek do dne rozhodnutí o zastavení řízení neuhradil.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení kasační stížností, jejíž důvod opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Stěžovatel tvrdí, že výzva k zaplacení soudního poplatku nebyla jeho zástupci vůbec doručena a že se v daném případě jedná o nedorozumění. Uvedl, že dne 8. 12. 2006 právní zástupce obdržel písemnost od krajského soudu ve shodné věci, ta však obsahovala pouze výzvu, aby ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání. Stěžovatel byl v uvedené výzvě také poučen o právu namítat podjatost soudce a soudních osob ve lhůtě jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl. Usnesení, obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku, však písemnost doručená právnímu zástupci stěžovatele dne 8. 12. 2006 neobsahovala; stěžovatel uvedl, že tato skutečnost vyplývá ze spisové dokumentace zástupce žalobce a z jeho knihy doručené poštou. Navrhl, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno, neboť zastavením soudního řízení se žalobce dostal do nevýhodného postavení a v důsledku velmi tvrdého postupu je rozhodnutí nezákonné.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil s tím, že jsou mu známy pouze okolnosti zastavení řízení uvedené v napadeném usnesení.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Při svém rozhodnutí byl veden těmito úvahami:

Podle § 4 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 7 odst. 1 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), je soudní poplatek za řízení splatný vznikem poplatkové povinnosti, tedy podáním návrhu na zahájení řízení. V souladu s položkou 14a, bodem 2, písm. a) Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, činí soudní poplatek v posuzované věci 2000 Kč. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí, po marném uplynutí této lhůty pak soud řízení zastaví. Soud řízení zastaví rovněž ve smyslu § 47 písm. c) s. ř. s., stanoví-li tak soudní řád správní nebo zvláštní zákon.

Interpretace citovaných zákonných ustanovení není v posuzované věci sporná. Sporné není ani použití relevantních ustanovení vztahujících se k povinnosti uhradit soudní poplatek za řízení. Stěžovatel ovšem namítá, že nebylo namístě užít

ustanovení vztahujících se k zastavení řízení, neboť výzva k zaplacení soudního poplatku mu nebyla vůbec doručena. Krajský soud při vydání napadeného usnesení vycházel z toho, že soudní poplatek nebyl ani přes výzvu uhrazen.

K problematice poplatkové povinnosti judikoval již Ústavní soud, podle kterého (srov. usnesení ze dne 16. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 59/2000, Sb. n. u. ÚS, sv. č. 17, č. 6, str. 371) jakkoliv je lhůta stanovená obecným soudem lhůtou pořádkovou, jde o lhůtu, s jejímž nedodržením spojuje zákon procesní důsledky, na něž má být účastník řízení také přiměřeným způsobem upozorněn. Jinak v zásadě platí, že poplatkovou povinnost je povinen účastník řízení před obecnými soudy splnit při podání návrhu (žaloby). Platební nekázeň účastníka řízení již sama o sobě je očividně nežádoucí, mimo jiné proto, že obecné soudy v jejich agendě zbytečně zatěžuje, a jestliže účastník řízení v této nekázni přes výzvu a upozornění na procesní důsledky s opomenutím výzvy spojené pokračuje, jde o jednání (opomenutí), za které musí nést procesní odpovědnost, zejména byla-li obecným soudem stanovená lhůta k vyzývanému plnění dostatečná.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že Krajský soud v Hradci Králové vydal dne 27. 11. 2006 usnesení čj. 30 Ca 89/2006-17, kterým vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku (ve výši 2000 Kč) a stejného dne vydal i výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Obě písemnosti podle údajů na doručence byly stěžovateli odeslány doporučeně k rukám jeho zástupce, přičemž přijetí bylo zaměstnancem zástupce stěžovatele stvrzeno podpisem na doručence. Doručenka, která je součástí soudního spisu (čl. 16), obsahuje údaje o tom, že zásilka obsahuje jak výzvu podle vzoru č. 064 + 072 o. s. ř., tj. usnesení soudu o výzvě, aby účastník zaplatil soudní poplatek, měli být jednáno nebo rozhodováno až po zaplacení soudního poplatku, tak výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Doručenka je přitom jedním z prostředků, jimiž se prokazuje skutečnost, zda došlo či nedošlo k doručení písemnosti. Není-li dokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé (§ 50f odst. 9 o. s. ř.). Stěžovatel tvrdí, že mu usnesení ze dne 27. 11. 2006, vyzývající jej k zaplacení soudního poplatku za žalobu, nebylo doručeno, ale nenavrl žádné důkazy, které by presumpci správnosti údajů obsažených na doručence přesvědčivě vyvrátily. Nebylo-li přes údaj na doručence předmětné usnesení obsahem přijaté zásilky (zásilka měla podle obálky obsahovat nejméně dvě písemnosti, podle tvrzení stěžovatele však obsahovala jedinou), měl a mohl se stěžovatel v souladu se zásadou *vigilantibus iura* obrátit na soud, který mu písemnosti zaslal. Stěžovatel to neučinil, a Nejvyšší správní soud podle shora citovaného ustanovení občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s. považuje údaje na doručence za pravdivé.

Není právně významné tvrzení stěžovatele, podle něž by soudní poplatek s ohledem na malou finanční částku včas zaplatil, kdyby mu byla výzva k zaplacení soudního poplatku doručena. Toto byt' věrohodné tvrzení totiž není s to vyvrátit presumpci správnosti údajů na doručence. Podobně tvrdí-li stěžovatel, že neeviduje v doručené poště předmětné usnesení, nejedná se o tvrzení, které by bez dalšího mohlo zásadně zpochybnit správnost údajů na doručence.

Jakkoliv stěžovatel v rámci kasační stížnosti nevznesl námitku vztahující se k možnému porušení jeho práv garantovaných ústavním pořádkem České republiky, Nejvyšší správní soud se zabýval rovněž ústavní konformitou svých závěrů v posuzované věci. Stěžovatel se obrátil na soud s žádostí o ochranu proti rozhodnutí žalovaného v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny. V souladu s čl. 36 odst. 1 Listiny se lze práva u soudu domáhat pouze stanoveným postupem, kterým je třeba rozumět rovněž splnění poplatkové povinnosti, vyplývající ze zákona o soudních poplatcích. Dospěl-li krajský soud k závěru, že stěžovatel svoji poplatkovou povinnost řádně nesplnil a stanovený postup tak nedodržel, a Nejvyšší správní soud na základě obsahu soudního spisu postupu krajského soudu přitakal, nebyla porušena práva stěžovatele garantovaná článkem 36 Listiny (srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 59/2000, Sb. n. u.ÚS, sv. č. 17, usnesení č. 6, str. 371, dostupné též na www.judikatura.cz).

Jakkoliv se postup krajského soudu v posuzované věci může jevit jako přísný, nelze mu nezákonnost vytknout. Kasační stížnost není důvodná a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst.1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, úspěšnému žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. května 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu